

Ved Afgørelsen af, hvilken Frist for Fraflytning der bør gives, maa Boligtilsynet tage Hensyn paa den ene Side til Lejlighedens eller Rummets Tilstand, paa den anden Side til de paagældende Beboeres Mulighed for at faa en efter deres økonomiske Evne passende ny Lejlighed.

Fraflytningen bør ske snarest muligt, og Fristen bør kun ganske undtagelsesvis sættes til mere end 6 Maaneder.

Stk. 3. Af de Forhold, der kan have Betydning ved Beslutningen om Udskydelse af Forbudets Virkninger, kan nævnes Hensynet til de omboende, til vedkommende Beboeres Økonomi (man kunde maaske med Rimelighed forlange, at de flyttede til en bedre Lejlighed), til hvor længe Vedkommende har boet i Lejligheden, og til at denne beboes af ældre Mennesker, der nødigt vil forlade de tilvante Omgivelser.

Man har ikke ment at kunne følge Saneringsudvalgets Forslag om, at Udskydelsen af Forbudet kun skal kunne ske af Hensyn til ældre Mennesker.

I Udtrykket Udskydelse »indtil videre« ligger, at Boligtilsynet til enhver Tid kan sætte Forbudet i Kraft.

Hvis Forbudets Virkninger er udskudt i et nærmere fastsat Tidsrum, og de særlige Forudsætninger, der i saa Henseende har været afgørende, falder bort inden Fristens Udløb, maa Forbudet straks træde endelig i Kraft.

Stk. 4. Naar der straks skal gøres Indberetning om Forbudet til Sundhedsstyrelsen, er det, fordi Boligtilsynsraadet maa have Mulighed for inden rimelig Tid — selv om Klage ikke foreligger — at ændre Boligtilsynets Afgørelse, f. Eks. med Hensyn til Længden af Fraflytningsfristen.

Stk. 5. Da det erfaringsmæssigt besværliggør Tinglysningskontorernes Ekspedition, at Lysninger skal ske afgiftsfrit, og da Besparelsen ikke staar i rimeligt Forhold til denne administrative Ulejlighed, har man undladt at hjemle Afgiftsfrihed i disse Tilfælde.

Afgifternes Afholdelse paahviler Boligtilsynet, altsaa vedkommende Kommune.

Til § 15.

Stk. 2. Henvisningen til § 14 medfører bl. a., at det i Medfør af § 15, 2det Stk., jfr. § 13, meddelte endelige Forbud skal tinglyses. Reglen forudsætter, at Boligtilsynet, naar fornøden Istandsættelse senere har fundet Sted, kan fratage Forbudet. I saa Fald kan Aflysning finde Sted, men paa Ejerens Bekostning.

Til § 16.

Til Grund for Bestemmelsen ligger det Synspunkt, at visse Ejendomme er af en saadan Karakter, at Indgriben fra det offentliges Side vel ikke vilde være urimelig, men at Ejendommen dog ikke er behæftet med saadanne Mangler, at de berettiger til straks at bortse fra de Interesser, som er knyttet til dens fortsatte Bevarelse.

Paa den anden Side maa Ejendommen være saaledes, at den i Tidens Løb indtræffende naturlige Forringelse af den, sammenholdt med de stigende Krav, der stilles til Ejendomme af den paagældende Art i vedkommende Kommune, taler afgørende for, at Ejendommens Levetid begrænses. Begrænsningen for Ejendommens Anvendelse skal da træde i Kraft ved Udløbet af en Frist, der er saa lang, at Ejendommens Benyttelse derefter maa antages at være uforsvarlig efter de til Grund for Bestemmelsen i § 13 liggende Synspunkter. Bestemmelsen er en Konsekvens af disse Synspunkter og viser de i Ejendommen økonomisk interesserede et rimeligt Hensyn ved at give dem et Varsel om, hvorledes man fra Boligmyndighedernes Side ser paa Ejendommen, saaledes at de kan indrette sig derpaa i Tide.

Erkendelsen af, at det paakrævede Skøn kan svigte, og at Ejendommen med andre Ord ved Fristens Udløb ikke er saa slet som antaget, har ført til, at man, som sket i Paragraffens 3die Stk., giver Ejere og Panthavere Adgang til at faa efterprøvet, om Fristen kan forlænges. En saadan Forlængelse bør dog formentlig i Reglen kun ske for kortere Aaremaal, f. Eks. i 5 Aar.

Under Hensyn til Vanskeligheden ved den i Bestemmelsen forudsatte Bedømmelse af Ejendommen og til Nødvendigheden af en ensartet Bedømmelse i alle Tilfælde har man anset det for hensigtsmæssigt, at Afgørelsen straks henlægges til Centralmyndigheden, Boligtilsynsraadet, der dog skal indhente Erklæring fra vedkommende Boligtilsyn.

Af de Synspunkter, der ligger til Grund for Reglen i § 16, følger, at Fristen som Regel maa antages at komme til at løbe i et Aaremaal af ikke helt ringe Længde, f. Eks. 15 Aar. Fastsættelsen af Aaremaalets Længde er dog helt henlagt til Tilsynsmyndighedernes Skøn efter Omstændighederne, og principielt er der derfor intet til Hinder for, at Fristen sættes til kortere eller længere Tid.